

KAPITOLA ŠEST

Když jsem se probouzela, bylo to, jako bych se vynořovala z temného bazénu. Cítila jsem, jak se blížím k hladině a moje tělo se probouzí, vědomé si toho, že ležím na posteli a mám na sobě vlhké oblečení. Bolela mě hlava. Měla jsem pocit, jako by mi pulzoval mozek a zvětšoval se tak moc, že se mi už nemohl vejít do lebky. Chvíli mi trvalo, než jsem si vybavila, co se vlastně stalo. Musela jsem se prodírat vzpomínkami, které byly zastíněné mým podivným snem o poušti.

Byl pokračováním toho předchozího a byl i stejně tak skutečný. Jazyk jsem měla drsný, rty suché. Snažila jsem se polknout, ale neměla jsem v ústech žádné sliny.

Potřebovala jsem se napít.

Otevřela jsem oči a uviděla vysoký, stinný strop. Podle svítidla uprostřed – ratanové koule – jsem poznala, že jsem v pokoji Gabriela a Ester. Trochu jsem nadzvedla hlavu a zahlédla Zachariáše, jak stojí v rohu místnosti. Jednu ruku měl zkříženou na hrudi, druhou zvednutou, bezmyšlenkovitě si přejížděl palcem po rtech.

Zašeptala jsem jeho jméno, podíval se na mě, ale nepřišel blíž. Spustil ruce, otevřel dveře a začal s někým mluvil. O vteřinu později ustoupil stranou a pustil dovnitř staršího muže.

Okamžitě jsem ho poznala. Jmenoval se Luke Morganstern, ale všichni mu říkali doktor Mor. Byl to starší muž s krátkými prošedivělými vlasy a černým knírem. Kvůli povislé kůži pod čelistí vypadal, jako by se neustále mračil, ve skutečnosti měl ale vždycky dobrou náladu.

O jeho existenci jsem věděla už dlouho, ale osobně jsem ho potkala až potom, co jsem se přestěhovala do Ninive. Pracoval pro Zachariáše a léčil lidi z jeho okolí. V sedmnácti jsem ho požádala o antikoncepci. No, vlastně jsem ho o ni musela požádat přes Zachariáše, což bylo trapné, ale nakonec jsem ji dostala i tak. Nebyla jsem jediná žena v Hiramu, která využívala jeho služeb – ani jediný muž, když přišlo na tohle.

Církev a pět rodin rády říkaly ženám, co mají dovoleno dělat se svými těly, ale potajmu by udělaly cokoli, jen aby předešly nějakému skandálu, včetně zaplacení tajných potratů.

„Slečno Leviatanová," oslovil mě doktor Mor, když ke mně přišel blíž. „Jak se cítíte?"

„Jako bych se praštila do hlavy," odpověděla jsem a pomalu se posadila. Nohy jsem přehodila přes okraj postele, ale náhlý nával závratě mě donutila zůstat sedět. Zavřela jsem oči a snažila se najít rovnováhu. I tak jsem měla pocit, jako by se mi v hlavě všechno točilo. Ten pocit se mi přesunul i do žaludku a začal s ním převracet.

„Opatrně," řekl doktor Mor. „Máte závratě?"

„Trochu," přikývla jsem se zavřenýma očima.

Dlouze jsem vydechla.

„Nevolnost?"

Přikývla jsem. Nechtěla jsem mluvit, bála jsem se, že bych se doopravdy pozvracela. Po několika vteřinách ten pocit nakonec pomi-